

Jan Poláček - ON

Připadala si podceněna, přestože o ni jevila zájem celá řada mužů. Měla totiž v podvědomí uložený zcela stejný hodnotící pohled. Tentýž, jakým ji pronásledovali oni. Dlouhý a zvolna plynoucí od kotníků, až k vlasům. Byla silná, byla chytrá a přesto, dříve než cokoliv ze svých předností předvedla, byla odhadnuta a svléknuta mnoha páry němých a anonymních očí. Odtud plynulo její celoživotní trauma.

Byla žena, ne nejhorší žena, a přesto chtěla být podvědomě opět stejná jako ONI.

(z pocitů vůdkyně FEMCORPSU z Yorkshirského hrabství - vévodkyně Caroly)

"Teď už mi pomůžeš?" zeptal se Poster Vévody a prsty prohrábl spečený vous. "Ano?" Vzrušeně polkl. Meč, opřený hrotem o žulovou kostku, se vychýlil z rovnovážné polohy a pootočil se kolem osy.

"Tvůj sen se naplní," řekl černý šlechtic. Odmlčel se a pečlivě pod opasek zastrčil kazajku s Glasdenskou šachovnicí, jež se mu vysoukala při boji. Položil Posterovi ruku na rameno: "Konečně budeš tím, po čem tolik toužíš."

Ulice byla prázdná. Stromy vyrůstající z kruhovitých mříží zapuštěných v dlažbě se podobaly skulpturám pospojovaným z instalačních trubek a starých kabelů s červenožlutou patinou obroušené mědi. Zářily v plamenech olizujících dva tři vraky aut parkujících podél chodníku. Jako ve starých a začazených lampách zářily v jejich nitrech ohně. S mohutnou detonací vybuchla jedna z nádrží a hořící benzin vytryskl na ulici. Syčel v kalužích a rozléval se dál a dál.

Nebezpečí pominulo a to, co Poster pocítoval nyní, mělo k výčitkám svědomí daleko. Nechtěl si ale připadat jako pouhý žoldněř, který nemá právo se na cokoliv ptát: "Pověz mi, kdo byly ty ženy?" pronesl přiškrceným hlasem. Při řeči mu vycházely z úst obláčky vlhkosti. Hluboce dýchal. Ve svalech se mu rozlévalo teplo. V dlani cítil kůži obtočené držadlo meče, nasáklé potem.

Muž pokrčil rameny: "Nevím, co víc chceš vědět. Viděls', šli po mně... A nebýt toho, že jsem to předvídal..."

Ležely na zemi a jejich krev se mísila s vodou. Poster odstrčil nohou proťatý prsní pancíř. Zařinčel a odlétl k obrubníku. Ještě před několika minutami ho měla na hrudi jedna z žen. Šla několik kroků před ostatními, pod paží tiskla obnažený meč a ostražitě nahlížela do zákoutí ponořených do tmy. Vešla do bílého kužele světla vrženého pouliční lampou a stín jí narostl do gigantických rozměrů. Kroky duněly v tichu. Ještě teď, když se Poster zaposlouchal do šumivého ticha usínajícího města, vybavil se mu vysoký výkřik, který provázel útok jeho společníka. Vypoulené oči v černé tváři, doširoka otevřená ústa s bělostnými dravčími zuby a ten zvuk, který mu klokotal hluboko v hrdle, a v němž nebylo zhora nic lidského. Ostří zbraně třesklo o plech, který temně mlaskl jako zkažená konzerva, a pronikalo proťatou kůží, svalem, ztrácelo energii na té dlouhé cestě, kost již spíše zlomilo než prořízlo. Uvázlo v těle a vzpíralo se prudkým pohybům, jimiž se ho snažil černocho uvolnit. Byl to jen okamžik, chvilka, po kterou se zpomalujícím se rytmem dobíjelo srdce zraněné, moment, v němž překonávaly krátkou vzdálenost družky umírající. Poster již nemohl dále čekat. Vyrázil z úkrytu a nečekaně udeřil z boku. Než stačily zareagovat, ležely dvě z nich na zemi. Třetí napadl jako ďábel Vévoda, jemuž se podařilo konečně uvolnit zbraň. Zakroužil jí nad hlavou. Prudce řal. Kov narazil na kov. Vylétla jiskra. Žena nastavila opancéřované předloktí a chytala jím divoce vedené rány jako štítem.

Srážela je do stran. Ustupovala krok po kroku. Poster sevřel pevněji jílec meče a postavil se poslední z žen, která pojednou zaváhala. Stála nehybně s hrotem zbraně zdviženým do výše hrudníku. Čekala. Čekala na útok. Byla připravena bránit se. Anebo chtěla spíše couvnout? Několik drobných útoků vzad jako by zhmotnilo její váhavost. Výkřik oznamující vítězství černochoh uspišil rozhodování. Otočila se. Utíkala.

"Doraž ji." Poster slyšel chrčivý hlas. "Dělej."
Vyrazil vpřed.

"Musíme dostat všechny," křičel vévoda. "Jinak s mou pomocí nepočítej."

Pronásledovaná vklouzla pod zaparkovaný automobil. Hrot Posterova meče několikrát projel temnotou pod vozem. Černý vévoda bušil otupeným ostrím do karosérie. Kov praskal. Z proraženého vedení unikl benzín. Ostře páchl. Modře svítil. Jako by cinkal narážeje v tenounkém proudu na kámen. Světélkující korona zablikala v nafialovělém proudu výparů. Vybuchl. Oranžová a žlutá. Bílé plameny. Chvějící se kotouče ohně a černého dýmu. Zpod vozu se vyvalilo hořící tělo. Zmítalo sebou. Žena pronikavě křičela. Zvuk bolel v uších. Černochohův meč se několikrát zdvihl a opět dopadl dolů. Projel ohněm. Pokaždé narazil na dlažbu. Zlomil se. Ve Vévodově dlani zůstal jen pahýl zkrvavené zbraně. Stáli jako sochy a hleděli na sebe.

"Teď už mi pomůžeš?" zeptal se Poster.

Věděl, co přijde a celou svou bytostí po tom toužil. Vždyť vykonal možné i nemožné. A ptal se jen proto, že předem znal odpověď.

Výztuž černochova ramena se posunula vzad a čněla mu z pravé lopatky jako zrudlý hrb. Celý nachýlený ke straně ten obraz ještě umocňoval.

"Naplníš svůj sen. Konečně budeš tím, po čem tolik toužíš."

Poster zhluboka nabral vzduch do plic. Cítil pach hnilých odpadků rozházených kolem přetékačích kontejnerů. V té chvíli mu voněl jako nejdražší parfém nanesený v stříbrné minikapičce na drsnou mužskou pleť. Stáli pod stěnou ze skla a kovu jež se tyčila k nebi plnému hvězd. Zářila tak, jako by jich snad bylo na obloze málo a potřebovaly přisvítit něčím daleko nepřirozenějším než byly ony sami. Obdélníčky oken VELKÉHO EROSU jim pomáhaly vytvářet podivuhodnou mozaiku.

Vévoda vešel mezi kontejnery. "Poď," řekl polohlasně, "už je po všem."

Odpověď nepřicházela.

"Cecil!" vyrazil důrazněji.

Klaply podpatky. Objevila se přestrasená dívka. Zdálo se, že nohy nesou tělo, jež by raději zůstalo neviditelné. Perleťová kožešina z dlouhými chomáčky drsných chloupků stočených do prstenců jí sklouzla až k bokům. Šaty s uzounkými ramínky nezakrývaly temnou kůži. Make up z chladných šedých a zelených odstínů vypadal na vyděšené tváři jako dokreslená maska, mající za úkol vyjádřit klid a pohodu.

Chytil ji pod rameny a pobídl: "Jdeme. Rychle!" Klopýtla, opřela se mu o rameno, vzápětí vyrovnala krok. "Drž se kus za námi," řekl přes rameno.

"Mám jít dovnitř?" zeptal se Poster.

"Né," vyštěkl táhle negr. "U vchodu se neukazuj. Nemusí o tobě vědět." Obešli zadní trakt EROSU a vyšli na jasně osvětlenou ulici. Kráčeli středem chodníku a Cecil musela co chvíli popoběhnout. Poster je s odstupem sledoval, tiskl se ke zdi. Směřovali k neónu obtáčejímu dveře.

Před mehovým kobercem u hlavního vchodu zastavil bourák se zlatým erbem na kapotě. Řidič oběhl vůz, otevřel dvířka a uklonil se až k zemi. Vystoupil šlechtic v černém společenském oděvu.

"Pane," řekl vrátný, "vítejte u nás."

Muž kývl a vešel.

Zvolnili krok a ke vchodu dorazili v okamžiku, kdy zadní světla automobilu zmizela v podzemní garáži.

Poster zůstal stát za přehradou kamenných koryt se zakrslými borovicemi.

Ti dva již stáli před vrátným.

Černoch jej oslovil: "To je Cecil, hrabě ví...", teprve nyní pustil dívčinu ruku.

Muž přikývl: "Informoval mě," obešel ji, jako by se chtěl přesvědčit, že je zcela v pořádku: "Dobrá," řekl. "Už se nemusíte bát, slečno, zde jste pod ochranou. Nikdo vám neublíží. Jste na území velkopasáka z Yorkshiru."

"Je to jen na čas," podotkl černoch.

Vrátný pokrčil rameny: "Pokud budeš pravidelně platit za ochranu, nebudou problémy. Vyzvednout si ji můžeš kdykoliv."

Děvče zmizelo v obdélníku plném světla z bílých zářivek. Šaty se v něm zaleskly a narezlé vlasy na okamžik vzplanuly jako zapálený benzin.

Vévoda pozdravil krátkým a energickým kývnutím. Couvl, otočil se a vracel se stejnou cestou: "Pojď," sykl do tmy.

Drželi rozestup. Bok po boku si dovolili kráčet až po několika blocích.

"Proč se o ni vlastně tak staráš?"

Míjeli výlohu z tvrzeného skla, v níž byly v několika řadách vyrovnány zbraně. "Je to má sestra."

"Tys' pásł svojí sestru?" podivil se Poster.

"A čím se dnes může živit urozený člověk, kterému nezbylo nic kromě titulu," zabručel.

Mlčky kráčeli hlavní třídou. Na parkovišti stála řada čekajících taxíků a v koši před obchodním domem se přehraboval párek tuláků.

"A co uděláš teď?" vyhrkl Poster s obavou, že černoch nesplní svůj slib.

"No, něco s tím udělat musím. Tohle není řešení, je to jen odklad. Až si vyřeším problémy... vyplatím Cecil... dostanu ji znovu na štafl... a zas' si budu žít."

Choval se, jako by zapomněl.

"Organizace jsou přirozeně mocnější," podotkl rozčarovane Poster.

Vévoda nesouhlasně zamručel: "I drobná konkurence jim může zamotat hlavu - pokud má tedy úroveň. A tu já mám. Chce to jen stálou a kvalitní klientelu - a právě titul v tomhle dělá divy."

"Kdo ti tedy dělá potíže?"

"Nenávidí mě."

"Kdo?"

"Ženský!"

"Ženský?"

"Ne všechny," upřesnil, "jen některý. Ty, co maj dojem, že je k tomu, být ženskou, někdo donutil."

"A ty tě chtějí..."

"Jdou po mně. Jdou po všech, co si vydělávají na živobytí tím přirozeným ostatních - normálnějších, než jsou ony samy. Organizace maj ale prachy na ochranu, kterou si já dovolit nemůžu," odmlčel se.

"Šílený feministky," sykl nenávistně.

"Ony, ty...?" nedopověděl Poster.

"Jo, ale nedostaly nás. Sejmuli jsme je. Celej ten jejich FEMCORPS je vlastně k ničemu. Cecil je v suchu a tam, kde je, tam na ni nemohou."

"A já?" upozorňoval opět Poster na odměnu, kterou měl slíbenou za prokázané služby.

Ticho plné nejistoty jej páliło hluboko v hrdle a tisklo jako svěrací kazajka.

Negr svraštil čelo: "Jasně, že to pro tebe udělám," řekl a plácl jej povzbudivě po rameni. "Pojď, má matka ti pomůže. Tys pomohl mně a já teď pomohu tobě."

* * *

Cecil kráčela za mužem oděným ve stříbřité zbroji. V uších jí zněl skřípavý zvuk ramenního pancíře šoupajícího se po vlněné látce a narážejícího na přezku řemene, kterým měl její průvodce k ramenům připevněn dlouhý růžový plášť. Nesl ho přehozený přes pravé předloktí. Silná a lesklá látka se vznášela nad poškrábanou podlahou z plastu. Šli dlouhou bílou chodbou v níž byla po obou stranách řada dveří. Obvyčných bílých dveří bez ozdob, pouze s klikami podobnými velkým odporným červům.

"Ještě kousek a budete doma," řekl muž.

Nevyptávala se. Neměla strach. Teď ještě ne. Tušila, že zde bude po smlouvenou dobu jen odložena. Nevedli ji do luxusních apartmá, ale hluboko pod zem, kde byly tréninkové pokoje a depozitáře.

Odbočili za roh a cestu jim předělila hustá mříž. Muž stlačil tlačítko zvonku a kdesi daleko zazněl drnčivý tón.

Cecil hlasitě polkla.

Upřeně jí hleděl do tváře: "Přijdou si pro vás."

Přikývla.

Bouchly dveře: "Už...", zaskřípěl hlas.

Ze tmy do svitu výbojkového světla vyšla pokroucená postava strážce. Zlatá kazajka se mu rozevírala na houbovitém hrudníku plném tukových nádorů. Dlouhé a štetinaté vlasy mu vyrůstaly v chomáčcích z deformovaného temene.

Cecil mimoděk přivřela oči.

Hlas toho stvoření byl ale stejně příšerný jako jeho vzhled.

"Vypadá slušně," slova se drala skrz hlasivky, které deformace změnilly ve skřípavý a skřehotající hudební nástroj. "Kdy máme začít s výcvikem?" ptal se.

"Ochranou má předplacenou na čtrnáct dnů," pronesl muž, "ale můžeš ji pomalu připravovat na to, co ji čeká, pokud majitel nebude platit."

Odporné stvoření vyštěklo. Otrásla se nad tím smíchem dunícím jí hlavou ještě dlouho potom, co opustil pokřivené a modrofialové rty.

"Mám jí všechno ukázat?"

"Ano, ukaž."

Mříž s rachotem odjela do strany a Cecil se protáhla úzkým otvorem.

"Pojď."

Dotkla se jí podivně ledová dlaň. Cecil hleděla upřeně před sebe. Jela očima po podlaze. Bránila se pohledu na... Slyšela jeho přerývaný dech. Jako by s obtížemi putující vzduch do jeho nitra a opět ven. Zuby jí narážely o sebe. Celá se otrásla.

Snažila se mu co nejvíce vzdálit.

Stiskl kliku a doširoka otevřel jedny ze dveří.

"Dívej se," přikázal.

Měla oči otevřené a přesto je otvírala dál a dál, jako by se do nich ten obraz nemohl vejít.

Žena.

Ležela nahá na lůžku, které bylo vlastně jen obrovskou matrací - širokým a dlouhým kvádrem potaženým nachovou látkou - tvořícím jediné vybavení místnosti. Ležela s rukama podél těla, s dlaněmi přimknutými ke stehnům.

"Karin," zavrčel skřet.

Nepohnula se.

"Karin!"

Poočku pohlédl na Cecil, jako by se chtěl přesvědčit, že udělal dostatečný dojem. Pustil ji a přikročil k lůžku. Shrnul proud černých

vlasů z ženiny tváře. Podsunul jí dlaň pod týl a nadzdvihl hlavu. Byla poddajná jako panenka. Připomínala hračku. Vlasy jí sklouzly ke straně a světlo dopadlo na její tvář.

Cecil vykřikla.

Karinin obličej byl pouze krásnou maskou. Jako by duše opustila tělo. Ztratila se, rozpustila, a ponechala fyzickou schránku jejím živočišným pudům - a z dálky na ni nepřítomně hleděla. Rudé rty - krásně tvarované, výrazné, ale neschopné promluvit. Nos, uši, nevnímající zhola nic. A oči. Její oči - bílé jako mramor - nevidoucí. Vše na bledé tváři bylo lidské, a přesto vzdálené, neplnící svůj přirozený účel.

"Víš proč tak vypadá?" zeptal se skřet.

Zavrtěla hlavou neschopna slova.

"S každou ztrátou jednoho ze smyslů získávají na síle ty další. Ztratíš zrak, prohloubíš svůj sluch. Rozumíš? A když potom ztratíš i sluch..."

Cecil zrychleně dýchala a přesto se jí zdálo, že se zadusí.

"Rozumíš?" opakoval. "Jen tak může vzniknout z obyčejné ženy kurtizána, po které touží všichni naši hosté."

* * *

Ti černí měli u sebe kohouta. Každé ráno, sotva se objevil odraz slunce v oknech protějšího domu, začal koncert. Křik podobající se sténání podřiznutého. Jekot a řev.

Poster si přitiskl dlaně na uši: "Pane bože."

Vévodova matka držela u plynového hořáku jiskřič. Stiskla spínač a výboj zapraskal v syčícím plynu, když kohout znovu nabíral dech. "Pane bože," jel dlaněmi po tvářích. Tvrdě. Pod prsty cítil oblost kostí a padající vousy. Měl jich plnou hrst. V obličejí z nich už zbývaly jen ojedinělé ostrůvky. Dříve drsné a ježaté chlupy zjemněly stejně jako vlasy a podobaly se šedobílé chlebové plísni. Mizely a pokožka pod nimi už také nebyla tak drsná. Každé ráno zaznamenal novou odlišnost. Stále štíhlejší a zdánlivě tedy i delší údy. Lehkost, jež do něj vstupovala se snižující se váhou. Mizící ochlupení na prsou. Prsa. Sáhl na ně. Stále větší prsa, zdvíhající se mu z hrudníku, a tmavohnědé kroužky kolem kuliček bradavek, které byly den ode dne citlivější.

Koněvka na plotýnce bouřila a poklepávala pokličkou. Černoška přelila několik žmolků seschlých bylin vařící vodou. Lektvar nechala několik minut odstát a potom ho podala Posterovi: "Pij."

Horká tekutina páčila na rtech, ale v ústech jako by vzápětí zchladla. Protekla hrdlem. Její hořkost mu pokrivila tvář.

"Všechno," přikazovala drsným hlasem.

Poslechl, ani na okamžik jej nenapadlo odmítnout. Uvědomil si, že změny, které se s ním dějí, nejsou jen fyzické.

Černoška z něj strhla pokrývku a hleděla na jeho nahé tělo. Uvědomil si něco, co prožil již dávno, tak dávno, že příslušný pocit hledal ve vzpomínkách téměř zapomenutých. Zavřel oči. Ponořil se do tmy. Zachvěl se studem.

Smích zněl tak blízko, že vnímal proudy vzduchu i kapénky slin.

"Běžte pryč," řekl a hlas mu komicky přeskočil. "Běžte!"

Slyšel šouravé kroky, bouchnutí dveří a smích. Vysoký a pronikavý, znějící jako by z katakomb.

Opět se propadl do snu.

* * *

Vévoda kráčel uličkou lásky užíván vztekem. Šel středem dlážděné cesty a na chodník určený obchodníkům a nabízenému zboží se neodvážil ani pohlédnout. Převlečený za tuláka se vlekl shrbeně ulicí a hůl, o níž se opíral, drtil v dlaní. Vzal si ji, aby zdůraznil bezmocnost osoby,

do níž se stylizoval, ale v rozpoložení, do něhož se dostával, byla spíše zbraní. Kousal se do rtů a tlumeně pronášenými kletbami vzbuzoval v kolemjdoucích dojem bláznivé samomluvy.

Pruh chodníku, který patřil po desetiletí jeho rodu, už šlapaly jiné. Čáry vymezující štafl, jež mág pravidelně obnovoval, zmizely. Nový majitel je pečlivě odstranil stejně jako glasdenskou šachovnici z odění předvádějících se krásků.

"Vévodo," chraplavý hlas, který vyslovil jeho jméno, mu byl více než povědomí. Řezavost koncentrovaná v jednom jediném slově vzbuzovala obavy. Mimoděk sebou cukl. Ihned se ale pokusil ten podvědomí pohyb zastřít. Neotočil se k tomu, jenž jej oslovil.

"Dobře jsem tě poznal," řekl muž. "Tvou černou tlamu rozeznám mezi tisíci."

Pevně stiskl zuby. Zvolnil krok. Šel, co noha nohu mine a nakonec zůstal stát. Otočil se tak, aby měl vysokou kamennou zeď za zády. Chránil se, i když věděl, že na veřejném místě napaden nebude. Obával se záludného ostří, jež mu do zad mohl vnořit zákeřný vrah.

"Co chceš!?" vyštěkl.

Šlechtic oblečený podle poslední módy do pískově žluté kazajky s kapucí vroubenou kůží bílé lišky si jej výsměšně prohlížel.

"Ptáš se, co chceš?" opakoal. "Nebo jsem ti špatně rozuměl?"

V kulaté tváři měl trvalý úsměv značící blahobyť a neochvějnou jistotu.

Vévoda mlčel.

"Tvůj dluh nabyl splatnosti."

"Ještě mám čas," bránil se vévoda, "na úpisu je..."

"Není. Už nemáš čas. Je splatný právě teď."

"Musíš přece dodržet dohodnuté podmínky."

"Ty platily tehdy, když sis' půjčoval jen ode mne," muž přivřel pátravě oči a v jejich koutcích se rozevřely vějíře tenounkých vrásek.

"Nechci se dočkat toho, že tě zabijí ostatní věřitelé."

Vévoda hleděl do země.

"Čekám do konce týdne," pokračoval muž, "déle už ne, potom se začnu starat jako ti druzí a můžu tě ujistit, že mám dost prostředků na to, abych byl o něco úspěšnější a mnohem, mnohem nepříjemnější."

"Kde mám ty peníze vzít?" vykřikl vévoda.

"Tvůj problém."

Muž se otočil. Odcházel. Krok za ním kráčela dvojice osobních strážců. Obavy zaplavující vévodu měly sílu fyzické bolesti. Bezmocnost se snoubila se vztekem. Mozkem mu vířila spleť depresivních myšlenek. Vzpomněl si na Cecil. Na svou životní jistotu, kterou - tak jako tak - ztrácel. Na její jistý úkryt, který byl ale jistý jen potud, jak pravidelné byly úhrady za ochranu. Na svůj tajný trumf - Postera -, který byl ale stále ještě spíše mužem nežli ženou.

Uvědomoval si nesplnitelnost svých závazků: "Cecil," jeho chladně kalkulující mozek hledal řešení.

"Cecil," kousal se do rtů, horečně přemýšlel. Mimoděk ji již obětoval. Poháněl své zoufale klopotající myšlenky. „Jak uniknout? Jak se vyvléci z uzavírajícího se kruhu?": "Co ještě budu muset obětovat?!" skřípěl zuby.

Rozhodl se jednat bez prodlení. Neváhat. Otočil se a zamířil k budově velkého Erosu. Spěchal, zvolil tempo, které jej páliło hluboko v namáhaných svalech. Vešel do haly. Rozhlédl se po prázdném sále a zamířil k přepážce s recepčním v úřednickém livreji.

"Pane?" pronesl melodicky muž.

Celá místnost byla vyložená pravým růžovým mramorem se spleť bílých žil, vytvářejích podivnou patinu připomínající jemnou a rozpařenou pleť.

Vévoda posunul do týla rozdrbanou paruku a opřel se o mahagonový pult: "Chci navštívit správce zastavárny," řekl.

* * *

Zavři tu tlamu, zavři tu svou hnusnou tlamu, sténal Poster do přikrývky plné prachu. Tiskl do ní obličej, měl ji v očích, měl ji v ústech. V nose i v plicích plných svědivých a dráždivých smítek. Zavři tu tlamu. Už bylo všeho příliš. Vlhkosti pod víčky a studeného potu, který vsákl do látky a nyní jej studil na tváři. Dost! Už dost! Cítil na rameni dlaň. Pevnou dlaň. Mužskou. Nedokázal potlačit chvění, které mu projelo celým tělem. Nechal se obrátit na záda a zpod přivřených víček hleděl na Vévodu.

Černoch jej vzal ukazovákem a palcem za bradu a otočil jeho hlavou na jednu a druhou stranu. Spokojeně mlaskl.

"Z tebe ještě něco bude, Postere."

Slova mu zněla v mozku jako dunící zvon. Drsná dlaň jela po jeho těle. Po napjaté kůži - hrála. Na tváři hrála. I na rameni. A na prsou páčila. I níž. A dole byla žhavější než roztavený kov.

Tohle jsem chtěl, uvědomoval si, přesně tohle. Ten dráždivý dotek jsem cítil ve snech. Úplně stejný. Přesně takový. I ta touha nutkající, abych se mu poddal, v něm byla. Ano, byla.

"Našel jsem svůj sen," zašeptal. Udiveně se zaposlouchal do melodického hlasu bez drsností a hran, do zvuku plného oblin a tmavého sametu.

Konečně byl tím, po čem tolik toužil.

"Jsem žena," řekl hlasitě. "Jsem ...," opakoval okouzleně první slovo do ticha.

Vévoda přikývl.

"Dokázal jsem to."

"Díky mé matce a jejím čarodějným praktikám. Bez operací, transplantací. Bez imunofarmak."

"Všechno je na mně jako na ženě," řekl zkoumavě, "každý detail... prostě všechno..."

"Ano," přisvědčil vévoda.

I to, jak se podvědomí bránilo věřit proneseným slovům jej ubezpečovalo, že je doopravdy ženou. Nedůvěřivou ženou.

Plně se poddal podivné tělesné slabosti. Zkusil vytáhnout z pochvy meč, ale zhrozil se nad jeho vahou. Začal si ošklivit oděv, který ještě před několika týdny nosil a potěšil jej až pohled do zrcadla.

"Jsem žena," řekl, "krásná žena."

Vnímal na sobě upřený vévodův pohled. Lichotil mu, ale současně vzbuzoval i obavy. Z hrůzou si uvědomoval, že jistota, již byl ve své mužské existenci plný je pojednou pryč. Ženské tělo splnilo jeho sny, ale přineslo s sebou i směsici nejistoty a slabosti. Uvědomil si, že silný muž nemusí být současně i silnou ženou.

* * *

Cecil přecházela místností z jednoho konce na druhý. Nezastavila se ani na okamžik. Svaly ji tuhly únavou. Byla vyčerpaná, ale hluboko uvnitř vědomí měla ještě tolik síly a odhodlání, že by dokázala i utíkat. Běžet a běžet, letět ze všech sil, jen aby unikla příšernému konci, který se den po dni blížil. Zaznamenala změnu v chování strážců. Vycítila, že cosi není v pořádku. A bratr se neozýval. Nepřicházel ani on, ani žádná zpráva od něj.

Křečovitě tiskla okraj stolu v dlaních. Bolestně vnímala vrásky, které si úmyslně vytlačovala do čela.

Jako by v uzavřeném kruhu, bloudila jí podvědomím vzpomínka na obraz Karin: "Já tak skončit nechci," vyjekla. Zapsal se jí do mozku silněji než holé bílé stěny, než služebnictvo připomínající zjevení.

Cvakla klika. Ustoupila k protilehlé stěně. Zoufale doufala, že konečně nastane zlom a ona bude moci odejít. Strážce. Opět on. Skřet přinášel polední jídlo. Položil je na stolek. Zdálo se, že odejde, jako obvykle, beze slova. Ve dveřích se ale přece jen zastavil: "Jezte, vévodkyně," řekl výsměšně, "musíte být silná. Brzy budete litovat, že nevypadáte tak jako já."

Zašeptala: "Bratr..."

"Dal vás do zástavy."

Chtěla vykřiknout.

"Zítra začne váš výcvik."

* * *

Dlouho se Poster přebíral v šatníku, než našel oblečení, které mu připadalo vhodné. Přejel jemnou látkou po pokožce, aby cítil její chlad i strukturu. Vzápětí ji ale spěšně odložil, jako by byla posvátným talismanem, který na své tělo mohl vložit až naposledy. Zdvihl šněrovačku a obtočil ji kolem pasu a boků. Přitiskl pruh látky k tělu a kaloun zatáhl vši silou. Zakousla se do něj. Zdálo se mu, že tělo nahoře i dole pod ní narostlo. Jel dlaněmi od pasu vzhůru a okamžik v nich podržel prsa. Oblékl si jednu spodničku a potom si před hlavu spustil blankytné šaty. Neobratně na zádech spojil háčky a srovnal našasené záhyby látky. Chvilí uvažoval, co obléci dále, ale nakonec si pouze obul boty s polovysokým podpatkem. Několika váhavými kroky vyšel ze dveří.

Potřeboval si dokázat, že pocit nesvobody, který pociťoval, a jenž jej přesvědčoval o tom, že jeho nový domov je vlastně vězením, není pravdivý.

Dům byl prázdný. Vévoda odešel ráno a jeho matka, stejně jako ostatní dny touto dobou, byla na trhu. Opatně našlapoval na schodech a potom otevřel...

Zavrávorál. Ostré denní světlo nefiltrované barevnou mozaikovitou sítí vévodových oken jej omráčilo. Světlo - a také proud lidí kráčejších po chodníku. Zdálo se mu, že vyšel do parného dne. Měl dojem, že každý z pohledů, který po něm, třeba jen mimochodem, sklouzl, má sílu skrývané myšlenky plné touhy po jeho novém těle. U žen plné nenávisti a u mužů... Od země, kolem kotníků, lýtek a štíhlých stehů stoupala horkost. Rozdmýchával ji vítr proudící pod širokou sukni a nadnášející ji nad dlažbou jako vzduchový polštář. Šel. Zpočátku jen zvolna. Pomalu. V líných krocích cítil rozkoš z nepoznaného. Z lehkosti a z kolébání v bocích. Z beztíže, která zachvátila jeho tělo od pasu dolů. Opřel se o zeď. Položil dlaň na hrubou omítku, a ta jako by se mu otiskla i do vnitřností. Celý se zachvěl. Na okamžik zavřel oči a přitiskl se k ní celým tělem.

Za zavřenýma očima cítil horoucí slunce, otáčel za ním tvář, když na něj pojednou padl stín. Svrástil čelo. Na rameni ucítil ocelové prsty.

"Krasavice!"

Otevřel oči.

"Nikde nevidím tvůj rodový erb," řekl rytíř, který jej pevně tiskl.

"Pust!" zvolal Poster. Odhadl jej ihned. Na první pohled byl ten muž náhončím některého z městských nevěstinců.

"Nejsi snad uprchlá otrokyně?" hrál si s Posterem jako kočka s myší, "tvá pěstěná krása napovídá, že jsi z bohatého domu."

Poster vnímal jen mužův uzounký nahoru zatočený knír a dvě pichlavé oči.

"Žiji u vévody Carola..."

Usmál se: "Takové štěstí, že tě potkalo?"

"Zavolám stráž," Poster se pokusil uniknout. Látka zapraskala. Nedokázal se vyrvat. Hystericky vykřikl: "Pust," zmítal se v sevření,

které bylo nad jeho síly. Ženská slabost, po níž tolik toužil, ho zradila.

Obstoupili jej, aby zakryli chabé pokusy o obranu před zraky náhodných diváků a tlačili ho k okraji chodníku.

"Jsi jediný vévodův majetek, který za něco stojí," řekl ten, který jej oslovil jako první.

"Ale já mu nepatřím," vykřikl.

"To je možné, ale tvou ztrátu pocítí nejcitelněji."

Ti muži zde nebyli náhodou. Poster se marně pokoušel jim vykroutit.

"Prodám tě do dobrého domu ...do toho nejlepšího."

Muž přivolal zdviženou paží velký černý vůz. Motor tlumeně předl, řidič sešlápl brzdu a limuzína se zhoupla na okraji chodníku. Za otevřenými dveřmi s kouřovými skly bylo jen neprůhledné šero.

"Nastup," přikázal Posterovi náhončí. "Poslechni nebo použijeme násilí."

Naposledy se vzepřel: "Ne!"

Na obličeji ucítil vlhkou látku nasycenou sladkou lepkavou vůní tekoucí přímo do jeho mozku. Lapal po ní, jako by se jí stále nemohl nasytit. Padal do snu plného chutí, barev a smyslové libosti. Zhluboka se nadechl a bouřlivý gejzír rozkoší jej v okamžiku vyčerpával.

Jízdu vnímal jen vzdáleně. Pohupoval se na vlnách. Zleva doprava, z ramene náhončího na měkký okraj sedačky. Několik dlouhých minut plynuli v proudu ostatních vozů po hlavní třídě. V hlavě mu zněla vzdálená melodie klaksonů a svištících pneumatik. Jako z automaticky laděného tuneru pronikaly k němu při krátkých přestávkách u světél útržky rozličných melodií. Konečně zastavili. Dveřmi pronikl do nitra vozu čerstvý vzduch. Poster otevřel oči, odtrhl od sebe slepená víčka a opile hleděl na modrou oblohu. Na plynoucí oblaka a na obrovskou prosklenou budovu.

Byl to VELKÝ EROS.

* * *

Cecil klesala na samé dno propasti. Za svého okolí viděla stále častěji jen kontury. Ztrácela sluch. V některých okamžicích již nedokázala oddělit skutečnost od snů vznášejících se v bělavém aerosolu, který pumpy pravidelně vháněli do výcvikové komnaty. Všemi póry těla vstřebávala mýdlové krůpěje plynu. Kořeněnou vůni násobící jeden jediný pocit. Ve svých vnitřnostech den ode dne silněji vnímala plamen rozdmýhávaný afrodisiaky.

Otevřené dveře zaznamenala ve snách. Dvě postavy. Vzdálené cvaknutí zamykaného zámku. Bílý obličej vznášející se nad ní, dlouhé plavé a vlnité vlasy - temné oči.

Prudce se nadechla: "Postere," vzlykla.

Usedl vedle ní: "Co s tebou proboha udělali?" ptal se. "Tak mluv!"

"A co se stalo s tebou?" vydechla. Plakala by, kdyby to ještě dokázala.

Neodpověděl. Ani se nepohnul.

Cecil se vzepřela na loktech: "On mě prodal!" hlas se jí zlomil. Hlasivky měla vyschlé. Obávala se, že každým okamžikem ztratí schopnost řeči zcela.

"Proč si to myslíš?"

"Využíval mě. A využívá mě i dál. Dělá jen to, co je pro něj výhodné."

"Mně pomohl," řekl Poster.

"Pomohl," její zachraptění bylo snad smíchem. "Nebyl bys první muž, který by po přeměně skončil na štaflu."

"K tomu by mě nedonutil."

"Dokázal by ses teď, ve svém novém těle, bránit takovému příkazu? Dokázal?"

Zmateně si rovnal šaty.

"Jak se k tobě poslední dny choval? Jako k muži nebo jako ženě? Odpověz!"

Prudce se zaklonil. Zády narazil na zeď. Hlavou udeřil o stěnu. Napřáhl před sebe ruce. Slabé ženské paže, které jej ještě před několika hodinami naplňovaly úžasem. Hleděl na ně. Na slabé prsty a tenounká zápěstí. Na karmínově rudé nehty.

"Zachraň mě ještě jednou," prosila. "Zůstalo v tobě ještě trochu síly... věř si..."

V koutcích očí měl slzy. Cítil se ponížený - vyřízený a zesláblý, jednou provždy odepsaný. Uvědomoval si, že se již nedokáže postarat sám o sebe, natož o jiné.

V zoufalství vstal a rozběhl se proti dveřím. Náraz jej srazil k zemi. Sukně se mu omotala kolem kolenou, jako by jej chtěla svázat. Přejel hřbetem ruky po obličeji a rozmázl černotu nanesenou na řasách a obočí.

Potlačil ženské zasténání deroucí se mu přes rty a snažil se, aby mu v hlase zazněla rozhodnost a jistota: "Spolehnout se můžeme už jen sami na sebe," řekl.

Cecil se posadila: "Co ale uděláme? Co vůbec můžeme udělat? Vždyť jsme bezmocní."

Vše, co je obklopovalo, bylo tak příšerné.

Ošklivili si bílé zdi i čistou podlahu, ták se zbytky jídla i vůni vznášející se v ovzduší.

"Musíme utéct," drtil slova mezi zuby. "Musíme se odtud dostat dřív než nás zbaví vůle. MUSÍME!"

* * *

Den či noc? V podzemí podobnému hrobce se čas v některém okamžiku zastavil a v jiném letěl jako silný vůz. Plynul, odkapával a pojednou se řítit proudem - v tréninkové komnatě se den podobal noci. Mžitky snů i skutečnosti se splétaly v mozcích vězněných do představ, z nichž vyrůstalo šílenství.

Cecil nahmátla Posterovu dlaň, stiskla ji: "Pokus se na něco přijít."

Cítil její dotek. Trnutí z něho mu roznášely nervy po celém těle.

Chvíli se k sobě tiskli a nedlouho nato oba hledali soukromí v opačných koutech cely.

"Musíme. Musíme."

Stále slyšel její hlas. Priváděl jej k zoufalství. Byla v něm víra v mužství, jehož se ale zbavil, z-b-a-v-i-l, ZBAVIL!

"Copak to nechápeš!? Jsem stejný jako ty!" vykřikl.

"Přece v tobě něco zůstalo. Všechno se nemohlo jen tak vytrátit."

Provokovala jej. Cítil, jak v něm narůstá vztek.

"Chtěj, chtěj něco dokázat..."

"Copak to jde? Jsem slabý..."

"Protože žiješ v představách, že právě takové musí být ženy."

"Já jsem takový."

"Protože se nebráníš. Udělají z nás loutky a z tebe dříve nežli ze mě."

"Tak mi porad," vyhodil větu jako trumf.

Nevěřil, že je jiná. Že by ji mohlo něco napadnout. Byla přece žena. Již dříve, pouze v náznacích, přicházely podněty, které jej nutily uvažovat o správnosti jeho volby - stát se ženou. Nyní si již uvědomoval, že zřejmě udělal chybu. V situaci, v níž se ocitl, pociťoval ženství jako přítěž. Rád by se ho zbavil. Alespoň na okamžik chtěl být stejný jako v minulosti.

Cecil stála před ním. Uvědomoval si pach jejího potu. Sílu pohledu, kterým se mu dostávala pod kůži: "Vnuť strážci svou vůli, když jsi tedy žena," sykala, "přesvědč jej, že pro tebe splní cokoli a za jakoukoliv cenu ...já to už nedokážu."

Sklonil hlavu.

"Co je s tebou? Vzpamatuj se!"

V koutcích očí cítil slzy bezmocnosti.

"Udělej ženskou práci, po které jsi tolik toužil!"

Bílá světla prozařovala místnost. Pronikala do každého koutu, vklouzla jim do těl, řezala je v očích a pronikala jimi i do vědomí. Byla zde neustále. Všudypřítomná a mučivá. I když zavřeli oči, tušili je neustále za svými víčky. Ležela na nich jako závaží.

Poster cítil hluboko v hrdle výkřik. Pálil jej jako podrážděná sliznice, leptal mu hrdlo. Klokotal někde hluboko uvnitř a rozléhal se jen jeho tělem. Byl ho plný, snažil se proniknout na povrch, ale nakonec jen několikrát němě otevřel ústa. Otevřel je a zavřel. Jako by lapal po dechu.

Cecil jej chytila za ruku: "Já udělám všechno, co budu moci, abych ti pomohla."

Nechápal, o čem hovoří -

Z trysky klimatizace zazněl sykot. Z kovové, stříbřité trubičky, umístěné několik centimetrů nad podlahou, unikal bílý dým. Sice ještě nevstoupil do jejich dýchacích cest, ale reflexivně v nich vyvolal pocit čehosi sladkého a lepkavého.

Poster zasténal.

Cecil prudce vstala. Vyskočila a vrhla se ke zdroji plynu. Přisála k němu rty. Nedovolila, aby pronikal do místnosti. Vdechovala ho - zhluboka, filtrovala jed svými plícemi.

"Cecil," Poster k ní přiskočil. Snažil se ji odtrhnout...

Odstrkovala jej. Vyzařovala z ní rozhodnost. Teprve nyní pochopil k čemu se odhodlala. Taková byla tedy její pomoc - za cenu sebezničení mu poskytovala prostor k vybudování obrany.

V mozku ji vypukl ohňostroj. Roztočila se bílá kola, která ji odvážela do bezvědomí, do stavu, ve kterém přestávala vnímat. Poddávala se bezmocnosti, jejíž zárodek v ní již byl uložen. Ochabovala, umdlávala a opět se vzpírala tlaku, jenž na ní působil. Opiát jí prostoupil. Soustředila se pouze na trubičku, na chladný kov, na sání, sání popraskanými rty. Vracela se hluboko do minulosti. Vnímala pravidelný a dunivý tepot srdce. Krví chutnající sliny na jazyku. Stažené patro a hladounké dásně. Toužila po sytosti. Po sání tekoucí sladkosti.

Pomalu padala na bok. Klouzala opřena dlaní o stěnu. Nehty ryla do omítky.

Vydržela až do konce.

Poster stál uprostřed místnosti. Soustředil se na své paže, nohy. Vsugerovával si, že jsou schopny vypořádat se se strážcem. V pokřivených prstech měl napjaté šlachy. Tiskl v nich pomyslné hrdlo.

Za zády mu zaznělo klapnutí. Otočil se - přikrčený - ve střehu. Kruhová rýha na podlaze místnosti obtáčela poklop, který odskočil. Vystoupil několik centimetrů nad zem a pootočil se. Z temného otvoru zněl hučivý zvuk běžících pump. Odsál vrstvu plynu válejší se po podlaze. Nepatrné zbytky toho, co Cecil nedokázala vstřebat.

V dálce za dveřmi zněly šoupavé kroky. Poster zdvihl hlavu a naslouchal zvuku podpadků tažených ledabyly po plastu. Znovu se obrátil k otvoru, kterým odcházel plyn. Kroky sílily. Každým okamžikem se mohla odsunout záklopka na dveřích a za sklem se objevit oko strážce ověřující účinek opiátu. Vnímal zesíleně každé kovové klapnutí krytky a zvuk kroků doprovázející skřeta k dalším dveřím. Kovové zaskřípění...

!... černý východ na podlaze... Poster vzal Cecil pod paždí a táhl ji k němu. Opatrně ji posadil na okraj a spustil dolů její nohy.

!... kroky se blížily. Zněly už před jejich dveřmi.

Poster vstal a zakryl ženu svým tělem. Stál jen kousek od špehýrky. Tak, aby bylo patrné, že on plynem zasažen nebyl. Strážce se zastavil. Ukazovákem odsunoval krytku. Chystal se nahlédnout.

Světlejší půlměsíček zazářil v odkrývaném otvoru.

Poster se obnažil. Čekal.

Zjevilo se oko strážce. Soustava čoček umožňující panoramatický pohled je proměnila v rezatou skvrnu vyplněnou paprsky světlejších čar. Zdálo se že je pokryla plíseň přerůstající i husté křoví řas a obočí.

Okamžik na sebe hleděli bez mrknutí. Poster se do zorničky vpíjel svým celým - já. Vsugerovával strážci: vstup, pojd' dál, otevři a vejdi... vyvaroval se jakéhokoliv pohybu. Ani zlomek energie nechtěl vyčerpat zbytečně. Soustředil se pouze na svou myšlenku a soukal z ní lano, kterým chtěl spoutat strážcovu vědomí ...vstup, jen pojd', neváhej, nevolej pomoc, jsem sám - JSEM SAMA - JSEM ŽENA - JSEM SLABÁ ŽENA A TY MUŽ - JSEM...

Klapnutí zámku jej píchlo u srdce. Neuvažoval o tom, zda měla takovou sílu myšlenka, jíž se snažil strážci vsugerovat, či zda muž plnil jen svou povinnost v jistě neobvyklé situaci.

Dveře se otevíraly.

Poster cítil celé své tělo. Každý sval. Uvědomoval si napětí v každém z nich. Napjatou pružnost. Energii přichystanou k vybití.

Skřet vešel.

VEŠEL, JE TADY - znělo Posterovým vědomím. Nemá zbraň. Vymrštil se a skočil. Pod nehty cítil pokožku. Znova a znova je zasekával do odkryté kůže. Vzdáleně vnímal mužův křik. Zaryl prsty do silného hrdla. Praskalo v něm. V něm - někde uvnitř. I v jeho nehtech. Lámaly se. Strážce se zmítal, odhazoval Postera, který visel na jeho hrdle. Tloukl sebou jako přeseknutý červ. Všechnu svou sílu cítil Poster pojednou v konečcích prstů. Stahovala se do nich odevšad. Zpevňovala křečovitě sevření, které by již nedokázal uvolnit ani kdyby sám chtěl. Stupňovala je, až do chvíle, kdy strážce znehybněl. Zůstal ležet, nohy i paže rozhozené, hlavu pootočenou ke straně.

Poster skočil ke dveřím a přirazil je. Chodbou zaznělo hlasité klapnutí. Zamrazilo jej.

"Cecil!"

Ležela na okraji otvoru. Těžce se pohnula. Marně se pokoušela promluvit.

Vzal ji kolem pasu a vklouzli do klimatizačního potrubí. Pohyboval se po kolenou. Chvilí ji táhl a chvilí postrkoval před sebou. Doplazili se tak až ke spojnici s širokým centrálním kanálem. Zde již mohl Cecil nést. Uchopil ji do náručí. Klopýtal kupředu. Blížili se k pumpám. Zvuk strojovny zněl stále hlasitěji a hlasitěji. Motory bouřily. Poster zakopl. Pustil Cecilininy nohy a opřel se dlaní o stěnu. Zapružila. Tvořil ji gumový límec spojující dvě části potrubí, které zde nedoléhalo. Položil ženu a pokusil se je shrnout. Pěstmi pruh plastu odstrkoval a doufal, že uvolní jeho upevnění. Ve vzduchu se ještě vznášely krůpěje opiátu a pronikaly hluboko do něj, hluboko do plic, které se při námaze plnily teplým a zapáchajícím vzduchem. Stoupal mu do hlavy a opájel jej. Znovu a s větší vervou zaútočil na stěnu. Konečně se odchlípla a pustila do nitra trochu čerstvého povětří. Chladilo. Uvědomil si, že je celý zpocený, že jeho nahé tělo pokrývá slizký povlak. V gumovém límci luplo, povolil a odletěl do strany. Poster vzal Cecil do náručí a vyklouzl ven.

Ocitli se ve strojovně. Na stěnách svítily nouzové lampičky. Malá nažloutlá světýlka s červenými pruhy. Rozhlédl se po sále. Na věšáku v koutě viselo několik šedivých overalů techniků. Oblékl se do jednoho z nich a druhým zahalil Cecil.

Choval se jako lapené zvíře. Rozběhl se kolem stěn. Hledal východ. Skulinku, již by mohl uniknout. Povšiml si spalovací pece a temně oranžových plamenů za litinovými dvířky. Znovu se rozhlédl. Po podlaze, po stěnách, po stropě.

Výtah.

V koutě stála drátěná kóje s několika zapáchajícími kontejnery. Otevřel dvířka. Znova vlekl Cecil. Držel ji v podpaždí. Docházely mu síly. Konečně byli uvnitř. Přibouchl dveře a stiskl tlačítko ovladače. Výtah s sebou cukl, zakolébal se a pomalu stoupal. Jen zvolna se sunul podél poškrábaných a pomalovaných stěn. Kolébal se na laně a hlasitě skřípěl. V duchu ho Poster pobízel ke spěchu, v dlaních drtil ovladač, jako by on byl tím donucovacím nástrojem, na který výtah zareaguje.

Projeli stropem dalšího podlaží a na okamžik nahlédli do dlouhé chodby, kterou při kontrole procházel další ze strážců. Poster se mimoděk přikrčil. Vklouzl do mezery mezi kontejnery a přitiskl se k odpadkům.

A opět vpluli do šachty stěn potřísněných špínou.

Poster seděl na zemi a pomalé tempo jej přivádělo k šílenství. Patami kopal do podlahy. Pěstmi bušil do kontejnerů. Křičel. Pronikavě křičel.

Strop výtahu narazil na kovovou překážku. Téměř se zastavil. Poster sevřel tvář v dlaních. Toužil po bolesti.

Kabina s sebou několikrát cukla. Ozvalo se zaskřípění. Táhlý a nepříjemný zvuk. Nad hlavami se jim rozevřely dva ocelové pláty. Ustupovaly do stran a kabina trhavě vyjela na povrch.

Objevilo se nebe. Černé nebe plné hvězd a plápolajících oken VELKÉHO EROSU.

S Cecil v náručí vrávorál Poster po chodníku. Známé ulice se mu před očima objevovaly rozmazané, pokřivené. Vedlejší třída vedoucí kolem zadních traktů domů. Opuštěné tržiště. Prázdné čínžáky připravené k demolicí. Toulaví psi a kočky. Tušil je všude kolem.

Po stěnách domů se táhl jako sgrafito pás feministických hesel prokreslený řadou schématických obrázků hanlivě znázorňujících mužské pohlaví. Výhrůžky násilím podepsané FEMCORPSEM, nápisy vyjadřující spíše nežli strach, závist ve všech pádech skloňovaného penisu.

V každém cinknutí kovu o kov slyšel Poster zvonění zbraní. Až po chvíli si uvědomil, že je vlastně ženou, a že se musí spíše obávat lovcích pasáků než FEMCORPSU.

Dům, konečně, vévodův dům... Dlouhé temné schody, nadechnutí na každém odpočívadle. Stále těžší Cecil na rameni. A nakonec dlouhá zastávka před vévodovými dveřmi.

Poster je rozrazil a vešel dovnitř. Z protější místnosti vyšla vévodova matka. Opatrně pouštěl své závaží na prošlapaný a starý koberec a druhou ruku natáhl po stařeně.

"Od-odkud se..." koktala.

Vykřikl: "Kde je vévoda?"

Slovo jí uvázlo v hrdle. Zavrtěla hlavou.

"Uděláš něco pro svou dceru a pro mě!" měl v hlase tolik rozhodnosti, že jeho výrok nemohla považovat za otázku.

"Já..."

"Vidíš, co s ní udělali?"

Přistoupila k Cecil a sklonila se k ní.

"Už nechci být ženou," řekl Poster, "rozumíš? Změň to, ihned, ihned to udělej a já Cecil ochráním přede všemi - i před vévodou."

Otočila se: "Nemohu zvrátit účinek kouzla..."

"Musíš, určitě existuje cesta. Podstoupím ji ať je jakákoliv. Za každou cenu!"

* * *

Vzplál oheň. Vybuchl v oslepující záři, aby vzápětí zhasl a ze svého ložiska vypudil dým. Kolem černé čarodějnice rostly pilíře z kouře. Zjevovala se v nich a opět mizela. Pojednou stála ve sloupové síni z optických imaginací. Na dlaních měla položenou misku se žhoucím nápojem. Zdvihla ji do výše očí a jala se monotónně odřikávat několik drnčivých slov nesrozumitelného zaklínadla. V temně zelené kapalině se chvěla svítící kulička. Svou září připomínala krupěj roztaveného kovu. Na vroucí hladině praskaly bublinky a mezi víry se válela bílá pára. Odlesk světla zazářil v potu, jenž vystupoval ze ženiny drsné pleti. Nabídla nádobu Posterovi.

"Pamatuj," pronesla chraplavým hlasem. "V okamžiku, kdy smočíš rty do mého lektvaru přestaneš být ženou," zvýšila hlas, "a nebudeš ani mužem. Zbavíš se pohlaví, pro které jsi člověkem. Zbavíš se lidskosti. Staneš se bezpohlavním monstrem." Slova se dramaticky vznášela nad magickým obrazem. Žena hlasitě oddechovala. Chvěla se horkem vyvěrajícím z nápoje; prostupujícím kovem, pronikajícím kůží - masem - Ve vyražených stenech, jako by rostla její bolest. Horkost proudila do těla čarodějnice, která se stávala pouze poslem kohosi silnějšího než byla ona sama. "Vezmi a pij - pokud ses pevně rozhodl."

Poster učinil rozpačitý krok vpřed. Měl misku na dosah. Stačilo vztáhnout ruce. Uchopit ji...

"Pos-te-re," vzduch rozechvívaný Cecilinými odumírajícími hlasivkami zněl pouze v náznaku jeho jména. Slyšel v té chraplavé melodii, deroucí se bolestně ven, prosbu.

Čarodějnice vycítila jeho váhání. Po tváři se jí rozlil šklebivý úsměv: "Pamatuj," zasípěla, "přestaneš být člověkem. NEBUDEŠ ČLOVĚK." Stahoval svaly v obličeji. Cítil, jak se mu kroutí tváře. Cítil pokožku napínající se na bradě. Měl dojem, že si uvědomuje i to, jak mu v kratičkém okamžiku prodlení rostou vlasy. Byl mužem, byl i ženou. Uvědomoval si, oč přichází. Znal cenu svého rozhodnutí.

Téměř jí vyrval misku z rukou.

Vykřikla.

Slyšel Cecilin chraplavý dech.

Horký kov pálil na ústech a nápoj mu oblil horní ret. Zaklonil hlavu a vlil ho do hrdla. Nestékal zvolna, ale prolétl útroby jako divoký tajfun. Divoce se zatočil. Stoupal od chodidel až do konečků vlasů. Naplnil již dávno mrtvé i právě se rodící buňky. Byl ho plný. Cítil v sobě rostoucí sílu i slabost umírání. Nekonečné vibrace přicházející z každé částičky těla. Odevšad. Pulsy - hluboké a dlouhé, zrychlující se - vrnící a znepokojeně nakmitávající nad své fyzické možnosti. Výkřik rozléhající se prostorem nevycházel jen z jeho úst. Unikl celým jeho povrchem, jako by pojednou zřídł a proměnil se v síto, skrz které byl zvuk plný šílenství pasírován. Každá buňka jeho těla se rozdvojila a rozdělila jej do dvou paralelních světů. Do dvou paralelních existencí zapadajících do sebe jako duté kostky dětské skládačky, jež se vkládají jedna do druhé. Viděl to, co doposud. Čarodějnici ustupující před výbuchem emocí. Cecil zkroucenou celou do sebe. Pohupující se podlahu plnou špíny. Černé a začouzené stěny. Blikotající plamínky a kotlík pohupující se nad nimi na stříbřitých řetízích. Viděl všechno jako doposud, ano... současně viděl ale i něco navíc. Rozpřáhl paže, měl pocit, že za ním vlaje dlouhý černý plášť. Zdálo se mu, že na jeho hrudi, na jeho pažích, na nohou, že tam všude narostly mohutné svaly. Že se do jeho hlavy přelil celý vesmír. Nedohlédł až na své dno, ale uvědomoval si, že je jen věcí času, než se mu na ně dohlédnout podaří. Nebyl již ani mužem, ani ženou a nelitoval toho. Opustil jej pud muže lovce i ženská touha klopýtající mezi hranou bezmocností a skrývanou touhou po moci. Jako muž netoužil po ženě a jako žena netoužil být silnější než muž. Měl daleko víc a k pocitu vítězství, který jej

prostoupil, byl shovívavý, věděl, že jde jen o první projev jeho přeměny, věděl, že není škodlivý, a že jej brzy opustí.

Čarodějnice stála opřená o stěnu. Přejel ji pohledem a ona, jako by přitlačena jeho silou klouzala zády po bílé malbě s vybledlým stříbřitým vzorem na zem. Dopadla na kolena: "Můj pane."

Přijal její hold beze slova a otočil se k Cecil.

"Nemusíš se mě bát," řekl.

Přikývla.

Usmál se: "Ochráním tě."

"Ano?!"

"Nevěříš?"

Jakoby zkameněla.

"Přistup," vyzval ji.

Viděl to, co doposud... viděl ale i něco víc. Před očima mu defilovaly postavy z pohádek a bájí. Nejenom ony, i tvorové a zjevení, které si dosud lidé nevymysleli. Viděl i to, co dosud neobjevili ve svých představách. Kostka reálného světa vězela v o něco větší krychli světa nadpřirozeného s níž se prolínala. Uvědomoval si, jak příhodná je zde předpona nad. Z mlžného oparu vyvstaly lhostejné tváře zemřelých. Sinalé tváře rytířů mnoha civilizací v jejich věkem zašlé zbroji. Pach černé půdy kořeněné semeny trav. Staré tváře žen plné vrásek připomínající hluboké praskliny a hladoucká ale bledá líčka krásy. V koutě místnosti seděl skřet s tváří právě narozeného dítěte. S nepatrnými očima ztracenými v oteklých víčkách a nafialovělých polštářcích pod nimi. Se širokými bezzubými ústy. Monotónní křik, z nich unikající, se podobal skučení větru. V kouři nad ohněm se vznášely příšery s mlžnými létacími těly posetými tvářemi zjevení, které čekali jen na Posterovo zavolání.

Napráhl paže před sebe. Obrátil je vzhůru dlaněmi a vnitřním hlasem vyzval létající duchy, aby mu předali svou energii. Svištěli místností s grácií netopýrů, ve složitých smyčkách, beze strachu z projevů fyzického světa. Stěny pro ně nebyly hustší nežli vzduch a jediným skutečným omezením pro ně byl Posterův příkaz. Slétali střemhlav z výšin a naráželi na jeho duchovní paže. Chvění kumulované energie rozsvěcelo pronikavé světlo. Obrátil ruce dlaněmi dolů.

Dotkl se Cecilina čela. Zavřela oči a poddala se proudu energie, který jí protékal. Dech se jí prohluboval. Rozostřený obraz vytvářející kaleidoskop světél a stínů v mozku měl pojednou ostřejší kontury. Temné šelestění příboje v uších zmizelo vystřídáno praskotem polen v uhasínajícím ohni. Cecil se vracely smysly.

"Je krásné, když je žena doopravdy ženou a muž mužem," řekl Poster.

Sklopila oči.

"Vím, že ty jsi ženou více než kterékoliv jiné. Poznal jsem tě."

"Sama nevím, co vlastně chci," zašeptala.

"Toužíš po pomstě. Po obyčejné ženské pomstě. Ty si přece nepotřebuješ dokazovat, že jsi silnější než muž, že jsi chytřejší. Nechceš být tou nejmužnější ze všech žen."

Pevně stiskla rty.

"Potřebuješ se jen pomstít."

"Ano," přisvědčila v náhlém pohnutí mysli.

"Potrestat toho, kdo ti ublížil."

"To chci."

"Ale přitom k němu nechceš být krutější, než byl on k tobě."

Přikývla: "Vím, co mu chci udělat."

"Ano?"

"Chci, aby na vlastní kůži poznal, jaké to je."

* * *

Vévoda obhlédl svůj nový štafl na hlavní třídě. Nebyl tak velký jako první, ale částka ze zástavy musela vystačit na nákup žen i umlčení nejhlasitějších věřitelů. To vše se mu podařilo. Začínal doufat ve světlou budoucnost.

Chladně počítal: "Pokud bych Cecil prodal..." slůvka kovově cinkala, když probíral v prstech váček zavěšený u pasu. Uvědomoval si, že bude výhodnější prodat ji naráz - celou, ne po hodinách, po minutách... Opájela jej jistota, kterou přinášely peníze. Zbavil se dluhů, zbavil se nepřátel... jak dokonalý je kruh všech souvislostí, napadlo jej.

Opět si byl jist sám sebou.

Zhoupl se v kolenou, rozhodil paže a plášť přehodil přes ramena. Meč posunul více nabok. Stál zasněný a spokojený.

* * *

Démonický zjev Postera posloužil dvojici lépe než osobní stráž. Rozhrnoval davy na chodnících, které pojednou nebyly jen obyčejnou lidskou masou ale slavnostním špalírem podél jejich cesty. Duchové s létajícími těly je vedli k cíli s mystickou jistotou. Vznášeli se kolem v nich, obletovali je, ale v očích obyčejných lidí byli jen mlžným oparem, či parou unikající zpod poklopů městské stoky. Podivnosti, jimiž se projevoval nadpřirozený svět koncentrovaný v jejich blízkosti, navozoval ponurou atmosféru strachu. Každému, kdo na Postera pohlédl, jako by poskočilo srdce rychleji a silněji, každý si uvědomil, že je má v hrudi, že se pohybuje a nenadálá nepravidelnost v jeho běhu je donutila zamyslet se nad ním, na okamžik se zastavit. A Poster procházel zkamenělou uličkou lidských těl uvažujících o smrti. Byl zcela bez pocitů. Oproštěný od všeho. Jen Cecilina paže, položená na předloktí, jej spojovala s obyčejným světem.

Dítě, jež míjeli se rozplakalo a jeho matka mu stiskla ruku tak silně, že jí pokožka na kloubech zbělala. Vykřiklo bolestí.

Poster pootočil hlavu. Pohyboval jí milimetr po milimetru. Trhaně. Podivně majestátně. Usmál se a dítě ztichlo.

Den na okamžik pohltilo šero z něhož dvojice opět vykročila do slunečních paprsků odrážejících se na jejich šatech a Posterově zbroji.

"Proč se nás všichni pojednou bojí?" zeptala se Cecil.

"Samí nevědí," řekl, "vnímají cosi, čemu nerozumí. Co nevidí, ale o čem jsou přesvědčení, že existuje."

"Sama cítím takovou zvláštní tíseň..."

"Naši průvodci je připravují o sebejistotu."

"Naši průvodci?" rozhlédla se.

"Jsou to jen stíny. Nemusíš si jich všímat. Tobě neublíží."

"A jim..."

"Ne, ...zatím ne, dnes stojí jen o vévodu."

Cecil zdvihla hlavu a pohlédla na Postera. Překvapeně si uvědomovala změnu, již opět prodělal. Už nebyl ženou. Ztratil krásnou tvář a vlasy mu zbělely. Oči měl hluboko zapadlé a čelo zbrázdily hluboké vrásky. Viděla, jak mu pokožka hrubne, jak je v ní vytlačována další rovná rýha. Mimoděk zdvihla paži a dlaní přejela po svém obličeji.

"Neboj se, jsem tvůj ochránce," ubezpečoval ji. "Pro tebe dopadne všechno dobře. Vše, co existuje mimo tento svět, je ve tvých službách."

Rozestupující se dav je dovedl až k vévodovi. Zmateně stál uprostřed kruhu, jenž vytvořili. Otáčel se kolem dokola, v dlaní tiskl jílec meče. Dosud neviděl svého nepřítel.

"Vévodo," řekl Poster.

Osudem bylo určeno, že bude v tomto okamžiku stát zády k přicházející dvojici.

Trhl sebou. Otočil se.

"Postere!" Tasil meč a vykřikl: "Cecil!"

Výsměšně mu odpověděla ozvěna. Stál na rozkročených nohou a hrot jeho meče se chvěl. Byl uprostřed arény. Neviděl skulinku, jíž by mohl uniknout. Celý se smrskl do sebe.

Poster jako by čekal na tento okamžik. Pomalu tasil meč i on. Rozepnul sponu poutající plášť a odhodil ho: "Chceš se bít anebo přijmeš trest, který určila tvá sestra?"

Vévoda se vrhl kupředu. Hrot jeho zbraně letěl jako blesk. Sklonil se nad ním a veškerou energii vložil do smrtící rány. Z úst mu zaznívaly podivné steny. Nebylo možno rozpoznat, zdali pláče nebo se směje.

Poster o krok couvl. Před ním se zhmotnil mlžný stín a zkopíroval tvary jeho postavy. Vytvořil Posterův obraz. Démon se rozdvojil. Ostří projelo nehmotným tělem, třesklo o dlažbu. Vévoda překvapeně ztrnul. Tiskl rukojeť v obou dlaních. Pomalu se otáčel. Čekal úder, jenž jej srazí. Zvolna, tak zvolna se otáčel, jako by svůj pohyb chtěl utajit. Koutkem oka zahlédl Postera. Už věděl, kde jej hledat. Zprudka pohyb dokončil a divoce vykřikl. Zdvihl meč nad hlavu. V hrdle mu skřípěl výkřik: "Zabiju tě!"

Z opačné strany zazněl Posterův hlas: "Přijmi raději trest."

"Bože," zaječel vévoda. "Kde jsi?"

"Tady."

"Tady jsem."

"Jsem všude," zněl stále stejný hlas.

Všechny Posterovy kopie stály připraveny ve střehu. Vévoda zběsile zaútočil. Na jednu, na druhou - pokaždé bez úspěchu. Udělal divoký výpad a couvl. Divoce mával mečem nad hlavou. Ale ten těžkl. Táhl paži dolů. Nakonec padl vévoda na kolena. Zbraň vyklouzla z křečí zkroucené dlaně. Schoulil se do sebe.

"Přijmeš trest, vévodo Carole?" ptal se jej Poster.

"Jaký je tvůj trest?"

"Ne můj, tvé sestry, ona ho vybrala."

"Jaký je?"

"Staneš se ženou."

Vévodova hlava klesla ještě níž. Přiblížila se dlažbě. Mlčel.

Poster sepal dlaně, paže zdvihl nad hlavu a vstoupil do kruhu. Promluvil. Hlas splynul s duněním hromu. Odříkával několik nesrozumitelných slov. Převracel je na jazyku jako modlitbu... Ulicí zakroužil vítr. Zdvihl prach. Posterova slova vyvolala vichřici. Opřela se do Carolova těla, srazila jej a kutálela jím po dlažbě. Zdvihl se obrovský vír. Přitiskl svým vrcholem vévodu k tvrdým kamenům a vzápětí jej opět uchopil a vynesl několik desítek metrů nad střechy domů. Pohrával si s ním. Proníkal do něj. Polkl jej a naleptal svým vařícím i ledovým dechem. Carola opíjel horký pach sekretů. Změny k ženskosti pociťoval jako narůstající novotvary - jako řízené buněčné bujení vyžírající z jeho nitra nastrádanou energii. Chvěl se ve vlnách napětí střídaných mžitky uvolnění. Soustředil se jen na svou bolest, jež jej bodala až v konečcích prstů. Naposledy se otrásl. Vévodovo vzepjaté tělo bezvládně dopadlo. Proměna byla ukončena. Ležel na zemi. V rozervaných šatech bylo vidět jeho nové tělo. Přikrčil se. Seděl uprostřed štaflu - polonahý - ve středu pozornosti. Otočil hlavou nalevo a napravo. Kolem dokola stáli lidé. Dav lidí plný upřených pohledů. Zvědavých pohledů.

Stiskl ruce. Začal je do pěstí, až se mu nehty zaryly do kůže. Nabíral dech. Syčel v útrobách.

Vykřikla. Vysoko, pisklavě, křičela a křičela - dokud jí stačil dech...

ilustroval Vladimír Hanuš